

Подарувавші життя

15 лютого о 18:00 в галереї «Baranik» відкрилася виставка американського фотографа Саші Маслова під назвою «Ветерани». Проект складається з фото учасників Другої світової війни. Ці знімки відомі всьому світові, раніше їх презентували в Харкові, Києві, Маріуполі, Одесі, Львові та у Полтаві.

Саша Маслов-американський фотограф, робив знімки для таких відомих видань, як New York Times, Wall Street Journal, Billboard та ще багато інших.

Народився в Харкові. З дитинства цікавився історією та любив подорожувати. Кожного літа відлітав до США. Його вчителем був Геннадій Маслов-батько, який допомагав відкривати перші виставки та давав поради.

Щоб знайти матеріали Олександр подорожував по країнах та знайомився з ветеранами. «Мета проекту - заглянути за емоційну ширму кожного героя, якого я фотографую. Після закінчення війни, що забрала життя мільйонів людей, пройшло 70 років, моя робота в контексті проекту - це дослідження, я намагаюся аналізувати і порівнювати життя тих, хто вижив після війни і все ще живе серед нас», - сказав фотограф одному із видань.

Ветерани Другої світової війни-це не завжди офіцери, капітани та генерали. Це звичайні люди-солдати, медсестри, інженери, льотчики, водії на фронті та навіть мирні жителі, що відчували на власному серці, як це...Коли твоїх рідних забирають воювати, до твоєї оселі заходять військові та нічого не запитуючи

штовхають до машини та дають в руки автомат.

Коли ти ,працюючи в сільському медпункті ,відправляєшся в воєнний госпіталь, де на власні очі бачиш тяжко поранених молодих бійців та навіть тіла, в яких вже немає життя.

Насамперед, це цікаво та корисно. Бо з кожним роком героїв стає все менше та менше.

Молодь починає забувати їх-наших прадідів та звичайних людей, які полягли за мир та свободу.

На цій фотографії ми бачимо старенького дідуса. Мабуть, він був бійцем, тримав в руках зброю та всією душею вірив в перемогу.

Зараз це літня людина, живе в власній квартирі, крокує в ногу з часом ,цікавиться літературою та фільмами. Не дивно, що на підвіконні стоять пляшки з алкоголем. Пекучу рану, що залишила війна за п'ять років, неможливо загоїти, вона й досі продовжує нагадувати про себе.

Жінкам на війні складніше, але великий відсоток слабкої статі витримали ці випробування та довели ,що все можливо, головне віра в себе та в свої сили. На цій світлині зображена бабуся, яка слідкує за собою, має гарний інтер'єр в будинку та цікавиться мистецтвом, а точніше-натюрмортом та пейзажем. Про це розповідають картини на стінах. На столі лежить книга, яка

прочитана на половину-це свідчить про те, що навіть побувавши в таких

умовах, пройшовши через круги Пекла людина не впала в відчай, вона розвивається духовно та виступає прикладом для сучасного покоління. Потрібно жити далі, вірити в майбутнє: щасливе та без втрат.

А це ветеран з України. Людина, яка воювала та боролася до самого кінця, живе в таких умовах. Несправедливо та боляче. Дивлячись на таке, одразу постає гостре питання :чому ветерани в його віці живуть в охайних квартирах, чому держава забезпечує їх ліками, їжею, грошима та увагою? На стіні Дмитра(так звати героя) висить герб України-неньки, за яку він воював, поряд ікони-це єдине, в що він вірить на даний момент, на іншій стороні портрети двох людей. Мабуть, то були його батьки.

На столі хліб ,Великодній куліч, сало в банці та ,звичайно, пляшка горілки.

Відверто, повний безлад .Не одразу помічаєш милиці. Потім погляд падає на ногу, яку «поїдає» гангрена. На грудях ордени УПА та УНА. Герой, який врятував життя мільйонів, подарував життя нації-забутий та покинутий.

Невже так і потрібно обходитися з Людиною?

Ці три приклади ветеранів не є основою виставки. Але вони підіймають багато питань, та дають змогу замислитися над своїм життям і навпаки-над минулим. Пройшло багато часу, але слід від війни на їх житті залишився назавжди.

Детально розглянувши фотографії розумієш, що не лише своє життя потрібно цінувати, але й тих людей, які його тобі подарували. Ветерани-це минуле в майбутньому. Це цінність. Це віра.

Тож, давайте будемо прагнути для них щасливої старості, як у їхніх побратимів із-за кордону!

Фефелова Владислава